

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН МУЗИКАТА НА ЦВЕТЯТА

chitanka.info

Вече знам, че няма да дойде спасение. Поне не онова физическо спасение, на което толкова разчитахме всички. А останах само аз — обикновеният войник, който първи стъпва на новата планета, който първи се сблъсква с туземците, който първи се изправя срещу оръжията.

Всички от екипажа умряха. Останах аз, но съм толкова уморен. За какво бяха толкова битки, толкова бягане, оцеляване? Сега те идват за мен. Предавателят не излъчва вече. Едно от виденията го развали. Не, не го развали. Просто започна да приема сигнала му и той не може да достигне до КЕЙ 70. Така че изход няма...

Всъщност има един. Последният заряд на оръжието ми може да ме изпрати в преизподнята за стотни от секундата. Но съм чувал, че е грехота. Баба ми вярваше в един от старите богове на планетата ни. Правеше причудливи движения с пръсти и споменаваеше името „Иисус“. Мъртва религия за нашата цивилизация. Мъртва, както и природата ни, която бе запазена само в няколко резервата. Сигурно с баба ми е умрял и последният последовател на Иисус и последният човек, виждал славей да пее в утринта.

Всичко започна преди няколко земни седмици. Бяхме на мисия да проучим условията в звездната система, разположена в четвърти квадрант на около 30 светлинни години от родната КЕЙ 70. Пренаселването излезе от контрол и въпреки че цялата планета бе превърната в технологизирана бетонна джунгла, централният компютър препоръча алтернативна планета, където да разтоварим част от жителите.

Вече бяхме обиколили около седемдесет уж подходящи планети, но никоя от тях не се оказа достатъчно годна или поне приспособима за живот. Затова, когато наближихме К192 нямахме високи очаквания. Тъмнозеленият ѝ цвят се появи на бордовия екран и го изпълни. Според компютъра К192 бе по-малка от нашата си КЕЙ, но при подходяща гравитация и газов състав на атмосферата би могла да поеме една петнадесета от жителите.

Първоначалното изследване показва, че сушата заема по-голямата част от повърхността, което постави под съмнение дали водата би била достатъчна за поддържане на примитивен биологичен живот.

Инженерът ни, Койл Де изпрати мобилна станция на повърхността, за да вземе проби. Аз и тримата ми колеги, които първи стъпваме на чужди планети, се подготвихме. Обикновено два дни след като мобилната станция доставеше пробите и те бяха с поносими резултати, ни пускаха нас. Тренирахме по шест часа във фитнеса, а през останалото време участвахме в различни реални симулации, които целяха да ни поддържат във форма.

Мобилната станция се върна няколко часа след като я бяха пуснали. Койл Де се зае с пробите. Разпредели ги между себе си, ботаника Лус Ли, физичката Каста Кро и химика Джеферсън Старши. Лабораториите им се изпълниха с тракане на различни уреди и прибори, а ние се потяхме във фитнеса.

Вечер, на път за койката ми, минавах покрай кабинета на Кастра Кро, където се спирах за малко и надничах през голямото стъкло. Виждах я седнала с гръб към мен и наведена над някакъв уред. Екипът ѝ беше толкова прилепнал по тялото, че задникът ѝ се очертаваше съблазнително.

Тъй като бяха забранени физическите контакти между членове на екипажа, имаше практика да ни раздават таблетки, които потискат интереса. Избягвах да ги пия, макар че бях задължен по устав. Криех ги и в удобен момент ги оставях на планетата, която сме слезли да инспектираме. От друга страна — с физичката имахме заигравка от предна мисия. Тази заигравка се превърна в любовно приключение в трите месеца, когато бяхме на КЕЙ 70, очаквайки следващата си мисия. През тези месеци се чудех дали правя любов с човек, или със силиконов робот, симулатор на човешко същество и поведение.

Прибирах се и лягах. Вдругиден щяха да ме спуснат на повърхността.

Сутринта ме чакаше изненада. Всички научни работници се бяха трудили цяла нощ, заради първоначалните изключително подходящи резултати. В столовата цареше радостна възбуда. Разбра се, че макар водата да покрива малка част от повърхността, има много подземни реки, морета и океани, а сушата е с плодотворна почва. Целогодишната средна температура била 24 градуса, което се определяло от бла-бла-бла.

Капитан Рейнолд бе издал заповед да се спуснем още същия ден. Веднага след обяд се подготвихме за поредната мисия. Поредната

мисия, която се оказа последна.

— Хей! — извика ме на влизане в капсулата Кастра. — Да подготвиш удобни койки!

И ми намигна. В отговор ѝ се усмигнах и кимнах. Един непокорен кичур от косата ѝ беше паднал на челото. Искаше ми се да протегна ръка и да го прибера зад ухото. Но само кимнах и влязох в машината.

Стъпвайки на планетата видяхме тучна зеленина — трева, дървета и огромни червени цветя, толкова красиви, че можеше да стоиш и да ги съзерцаваш с дни. Проучването ни показва, че заплахи няма и след няколко часа лабораториите на специалистите бяха монтирани на повърхността. Бързо сглобихме бараките за спане и започна същинското проучване на новото място за колонизация. Настроението беше добро, за което способстваше топлото време, красивата зеленина и свежият въздух.

Да. Оказа се, че въздухът е идеален за човешки същества. С облекчение свалихме скафандрите и започнахме работа. Всъщност научните работници започнаха. Ние с колегите от охраната повече се мотаехме из базата и извършвахме дребни строителни работи. Ако тогава знаех, че сме просто едни насекоми за тази планета, ако знаех защо няма никакви живи същества освен растенията...

Вечерта в каютата ми дойде Кастра. Вмъкна се в койката ми и се сгуши в мен. От студенината на учения не бе останала и следа. Никога не я бях виждал толкова гола! Като човек.

— Разказвала ли съм ти за родния ми дом?

— Не, русокоске — погалих я по косата.

— Толкова обичах сутрините, когато мама ме будеше. Отивахме тихичко в спалнята и се нахвърляхме върху все още спящия ми баща. Като ритуал. Всяка сутрин го правехме. А той нито един път не ни се разсърди, че го будим толкова рано след нощна смяна. — Една сълза се търкулна по бузата ѝ, макар че се усмихваше. — А после той се бореше наужким с нас и се правеше, че ни е ядосан. Толкова се смеехме!

— И сега можеш да се смееш, Кро! И сега. Светът е красив... цветен... Виждаш тази планета. Нова земя, където можеш да изградиш бъдещето си такова, каквото би искала да бъде...

Тя ме погледна в очите и не ми отвърна. Долепи устни до моите. Погалих я... Не обърнахме внимание на тихата музика, която се носеше отвън. Тиха, нежна и лирична музика, която заливаше планетата.

Сутринта се събудих сам. Станах и се измих. Излязох да огледам периметъра. Как бързо се променяше средата. Видях нови храсти и цветя изникнали там, където вчера нямаше. Голям храст с малки червени цветове бе изникнал до вратата на лабораторията на Кастра и се върнах в бараката за инструменти, за да взема ножици. Храстът се оказа жилив. Едва успях да режа клонче по клонче, а когато стигнах до основата...

Никога няма да забравя гледката. В корените на растението лежеше полуразложеното тяло на жената, с която бях прекарал нощта. Нямаше очи. От орбитите излизаха стъбла, устата ѝ бе пълна с почва, а от коремната кухина израстваше основното стъбло на храста. Около него се бяха увили червата и части от вътрешните органи. Извърнах се и повърнах. Включих алармата и цялата база се събра при мен. Медикът едва след няколко часа успя да отдели тялото и да го замрази. Биологът взе проби от растението. Късно вечерта стана ясно, че червените цветове съдържат огромен процент еритроцити.

— Какво означава това? — попита командирът, след като ни събра спешно в заседателната зала.

Лус Ли погледна Джеферсън, който се прокашля и подхвана:

— С колегата Ли не сме съвсем сигурни. Има нужда от още изследвания и тестове, които трябва да направи, но по-сложната апаратура е на кораба...

— По дяволите, Старши! — избухна командира. — Мислиш ли, че мога да щракна с пръсти и да докарам техниката ти? Искam да зная срещу какво сме изправени!

Двамата учени го изгледаха смутено. Не бяха ставали свидетели на нервни изблици на капитана.

— Смятаме, че растенията имат афинитет към човешка кръв.

В залата настъпи тишина. Ако не се чуваше музиката отвън, щеше да е като в гроб.

— Искате да кажете, че тези растения са един вид... вампири? — невярващо попита командира.

— Ами... и да... и не — смотолеви Лус Ли. — По някакъв начин, механизъм някакъв, растенията са като земните и подобни на тези от нашата планета. Явно преди години тук е имало животни, които в един момент са станали храна на тези растения. Засега нямаме представа защо точно растенията са еволюирали и са застанали на върха на хранителната верига. Но факт е, че допреди да слезем те се държаха нормално... Някак усетиха наличието на еритроцити в нашата кръв, което ги активира. Могат да се развиват и растат с бясна скорост. Изключителен метаболизъм. Ако успеем да разберем как става това и пренесем културата на нашата планета, ще решим проблема с хранителните запаси, ще можем... — Лус Ли се бе вдъхновил, виждайки новите възможности, но капитанът го прекъсна грубо:

— Затова ще мислим по-късно, когато всички сме в безопасност — отсече той. — А музиката? Откъде се носи тази дяволска музика?

— Не сме убедени, но смятаме, че растенията някак си са разбрали, че музиката влияе изключително силно върху психиката на животните. Открихме, че когато самите растения са в покой, издават слаби напевни звуци, все едно приспивна песен. А когато са ядосани или агресивни, музиката им става силна, басова... — Джеферсън млъкна.

Командирът се огледа, но никой не искаше думата. Обърна се към нас и нареди:

— Започваме оттегляне. Сигурността на екипажа е от първостепенно значение.

С колегите излязохме на бегом. След взетото решение да се приберем на кораба започнахме да събираме уреди, техника, пособия. Музиката се засили. Вече не беше нежна и лирична като предишната нощ, а по-агресивна и по-силна. Чуваха се отчетливи звуци като от барабан.

Бързахме колкото можем. Тогава видяхме, че около транспортния кораб, с който бяхме дошли, е израснал гъсталак. Опитахме се да пробием до портала, но там растенията бяха най-гъсти и покрити с огромни бодли. Един от колегите ми се одра, а раната мигновено се зачерви и поду. За няколко секунди той се свлече на земята с пяна на уста. Видяхме как веднага тънки треви обвиват тялото, впиват се и смучат жизнените му сокове.

Постепенно стъбълцата наедряха и скоро върху тялото му изникна огромен храст с кървавочервени цветове. Музиката се усили. Вече не се издържаше. Тоновите вибрираха в съзнанието, впиваха се в мозъците ни и сякаш с огнени остриета разкъсваха тъканта. Видях капитана да пада, викайки. За минути бе покрит от новопоявил се храст.

Избягах към бараката. Докато тичах, виждах как другарите ми един по един се свличат на пръстта и биват погълнати от тези красиви храсти с червени цветове, които пееха. „Боже, колко красива бе мелодията снощи, когато Кастра дойде при мен“, си мислех, докато треперех зад вратата на бараката за инструменти.

Чувах викове отвън, чувах зловещата мелодия, която съпътстваше клането. А после настана тишина.

Осмелих се да надникна през малкия процеп на вратата. Цялата територия на базата бе покрита в зеленина и огромни цветове. Музиката бе преминала от граве алегро в адажио. Самата мелодия сякаш пулсираше във въздуха.

Отпуснах се назад. Нямаше изход. Транспортърът бе обраснал целия, а какво можех да направя с всички оръжия срещу растенията, които убиваха с музика? Затворих очи и се отпуснах назад. Само портативния предавател-слушалка попива всяка моя дума, но не мисля, че някой някога ще чуе последните думи на един войник.

Чувам тиха мелодия близо до главата си. Леко погъделичкване по ръката. Няма да отворя очи...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.